

NELA ANTONOVIĆ pohađala je školu za savremeni balet Smiljane Mandukić od 1964. do 1972, kada postaje profesionalni član Beogradskog savremenog baleta Smiljane Mandukić (do 1984. godine). Paralelno pohađa Baletsku školu „Lujko Davičo“, ide na radionice raznih tehnika kod pedagoga i koreografa Evrope i Amerike (Milana Broš, Marta Grem, Kazuo Ono, Euđenio Barba, Karolin Karlson...). Dobitnica je nagrade Grada Beograda „Oktobarski cvet“ za savremenu igru (1972). Zvanje naučnog istraživača stiže još kao magistar tehničkih nauka, a ta znanja transmedijalno prenosi u oblast plesa i fizičkog teatra, te kasnije završava specijalističke interdisciplinarnе studije na Fakultetu umetnosti ONCA u Oslu, Norveška. Osnovala je vaninstitucionalno pozorište Teatar Mimart 1984. u Beogradu, gde je realizovala preko 70 autorskih plesnih predstava, fizičkog teatra i 500 art performansa. Izdvaja nagrade: za koreografiju „Prvo natjecanje koreografa YU“, Zagreb (1989); za plesnu predstavu *Krug*, BRAMS (1994); za negovanje koreodrame *Slobodan pad*, BRAMS (1996); za plesnu predstavu *Institut za promenu sudbine* na festivalu „Zlatni lav“, Lavov (1998); Specijalna nagrada „Kijev travnevi“ u Kijevu, San Marinu, Moskvi, Napulju, Sankt Peterburgu, Gelzenkirhenu, Kairu, Pragu... Svetska organizacija pantomime joj je 2020. dodelila nagradu za životno delo „Zlatne ruke“. Kreatorka je autorske metode „Mimart“, za koju 2019. dobija internacionalnu nagradu „Grozdanin kikut“. Iskustvo dugogodišnjeg rada istraživanja Nela Antonović je publikovala u knjigama: *Mimart godovi* (2000), *Fenomenologija pokretom* (2004), e-knjiga 25 (2009) i e-monografija *Mimart* (2014).

JELENA JOVIĆ STEVANOVIĆ rođena je u Londonu. Završila je Baletsku školu „Lujko Davičo“ 1975. (u klasi prof. Spomenke Prokić). Igrala je kod Kaće Stojkov, „Eksperimentalni balet“, u njenoj prvoj grupi džez baleta. U Parizu i Londonu bila je na seminarima i klasičnog i džez baleta – kod Žana Babilea, Pitera Gosa, Džona O’Brajenja 1981. Upoznala Lindzi Kempa i radila u njegovoj trupi 1980. i 1981, što je odredilo njen dalji put. Radila je sa Dušanom Trninićem u „Beogradskom kamernom baletu“, a potom i sa Nadom Kokotović, Damirom Zlatarom Frajom – Koreodrama na TV. Bila je dugogodišnja saradnica Petra Slaja. Kao koreograf je radila u JDP-u, Narodnom Pozorištu, BDP-u (u dramskim predstavama). Od 1994. je članica Ister teatra u kome je radila kao igrač, glumica, koreografkinja... Ister je 2008. godine dobio nagradu „Dimitrije Parlić“ za najbolju predstavu te

godine. Kreirala je i realizovala samostalnu autorsku predstavu *Ja i dalje hodam*, u okviru evropskog projekta „DoPoDo“, čije je premijerno izvođenje bilo na beogradskom festivalu Kondenz. Trenutno ispunjava drugi mandat u statusnoj komisiji Udruženja baletskih umetnika Srbije. Paralelno, već deset godina, radi sa decom, i u okviru ovog pedagoškog rada sama pravi kostime i koreografije.

BORIS ČAKŠIRAN (1962) diplomirao je na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu kao slikar-kostimograf, ali radi i kao scenograf, koreograf i reditelj. Bio je oduvek zainteresovan za telesno izražavanje, pa se u detinjstvu i mladosti bavio gimnastikom, umetničkim klizanjem i folklorom. Kada je imao 17 godina, doživljava povredu koja ga je na tom putu zaustavila. Posle toga upisuje fakultet i počinje da radi kao kostimograf, ostvarujući karijeru jednog od naših najznačajnijih kostimografa, pre svega na filmu, radeći TV serije i pozorišne predstave.

Plesu se vraća 1984. odlaskom na Festival savremenog plesa u Bitomu u Poljskoj, gde radi punih 11 godina nezavisne projekte. Nakon toga 6 godina radi kao gostujući koreograf u MASPA školi pri Kibutz Dance Company.

Godine 1998. osniva ERGstatus projekat savremenog plesa u Beogradu, kao edukativni projekat sa internacionalnim umetnicima-pedagozima, a koji od 1999. vodi u formi nezavisnog plesnog teatra. Kao koreograf sarađivao je sa Mudra Teatrom, Plesnom trupom Bidadari, Grupom „Hajde da...“, ali radi i u dramskim predstavama u Jugoslovenskom dramskom pozorištu i Pozorištu „Boško Buha“, kao i mnogim drugim.

Kao borac za inkluzivne prakse, bio je i jedan od osnivača i umetnički direktor festivala angažovanog teatra „Van okvira“ u Beogradu, kao i koosnivač IIAN – Internacionalne mreže inkluzivnog teatra.

SANJA KRSMANOVIĆ TASIĆ (1963) diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, i na Fakultetu fizičke kulture u Novom Sadu na grupi za modernu i džez igru u klasi Ljiljane Mišić. Razvija se kao umetnica kroz rad sa Torgerom Vetalom (Odin teatar), Joši Oidom, Renom Mireckom Karolajn Karlson, Katzuro Kanom, Širom Daimond, Deborom Hant i mnogim drugim. Članica i solista Beogradskog savremenog baleta Smiljane Mandukić u periodu od 1982-1991,

članica teatra pokreta MIMART i trupe Belgrade Dance Theatre. Ko-osnivačica, koreografkinja i plesna pedagoškinja Centra za umetničku igru i Centra za pokret i ples. Od 1993 do 2014. deo je umetničkog, i organizacionog jezgra DAH Teatra, pozorišne trupe i DAH Teatar Centra za pozorišna istraživanja gde je bila aktivna kao glumica, koreografkinja i direktorka programa, i u okviru koga je kao autorka, ko-autorka i deo tima razvijala veliki broj umetničkih i društveno angažovanih projekata i Festivala. Osniva Hleb Teatar 2014. u okviru koga razvija novu scensku formu „esej u pokretu“ u kojoj spaja svoje iskustvo iz oblasti savremenog plesa i pozorišta. Zajedno sa Borisom Čakširanom autorka je plesne predstave igrača sa i bez invaliditeta „Kriva za Gausa“ (OKVIR TELA, Grupa „Hajde da...“). Godine 2017. pokrenula je festival i projekat „Dani Smiljane Mandukić“, posvećen očuvanju i arhiviranju nematerijalnog plesnog nasleđa kao podrška najmlađim i najstarijim koreografima i plesačima u našoj zemlji. Neki od njenih najznačajnijih autorskih projekata su „Smiljana Mandukić-esej u pokretu“, „Telo pamti“ dokumentarističko plesne predstave, „Iverje“, sa igračima od 18-95 godina, „Vretenje“, „Daikon-esej u pokretu o plesačkom telu“(DOPODO projekat), mjuzikla „Reči od kamena“, „Majke“, „O S(A)VESTI-esej u pokretu o Dadi Vujasinović“, „Ispraćaj“, „Pozajmljena sećanja“ (projekat NETMEM), „Priče hleba i krvi“, „Sestre po oružju“ prva novozelandsko srpska koprodukcija, „Doček“ i mnogi drugi. Drži radionice i igra predstave širom sveta. Predsednica je Međunarodne asocijacija za pozorište i dramu u obrazovanju-IDEA, i predsednica CEDEUM-a.

TATJANA PAJOVIĆ je osnivačica i umetnička direktorka Teatra Projekat Objektivna drama – POD teatar, 2000. Diplomirana je balerina (Škola „Lujko Davičo“), glumica i pozorišni/dramski pedagog. Diplomirani politikolog za međunarodne poslove na FPN u Beogradu – odsek međunarodne studije. Stručno se usavršavala u oblasti izvođačkih umetnosti i pozorišne pedagogije u teatru Ogledala i uspomene iz Milana (1995–1998, mentor: reditelj Masimo Đaneti). Jedan je od osnivača i članova prve profesionalne pozorišne trupe SIGNUM iz Beograda, 1988–1993. Sa Nenadom Čolićem osnivač je i član Plavog pozorišta 1995. Posle godina iskustva rada sa velikim pedagogima u oblasti plesa i drame, rada u klasičnom i mjuzikl pozorištu, u susretu sa radom Grotovskog, Artoa, Barbe i Masima Đanetija, definitivno se opredeljuje za istraživački pozorišni pristup kroz nasleđe antropološkog teatra i rad u manjim, posvećenim grupama. Odatle proističe

i POD teatar – proces baziran na stalnom istraživanju i uspostavljanju odnosa između uloge Čoveka i uloge Umetnika, razvijajući posebnu metodologiju za rad sa decom, mladima, profesionalnim umetnicima i odraslima različitih godišta i opredeljenja. Od 1995. kreirala je, kokreirala, vodila, mentorisala različite umetničke projekte, događaje, predstave, radionice i seminare u Srbiji i inostranstvu. Od 2014. započinje sa projektom Teatar zajednice – međugeneracijska saradnja, koji uključuje POD teatar u evropsku mrežu projekta pozorišta zajednice CARAVAN NEXT.

ANĐELIJA TODOROVIĆ diplomirala je u Baletskoj školi „Lujó Davičó“ u Beogradu. Učestvovala je u mnogim radionicama u Parizu, Londonu i Beogradu. Od 1980. do 1983. je član trupe „Beogradski novi balet“ pod vođstvom Dušana Trninića. Do 1986. je učestvovala u predstavama Narodnog pozorišta, Beogradskog dramskog itd. i saradivala sa koreografima i rediteljima savremenog izraza: Damirom Zlatarom Frajom, Nadom Kokotović, Lidijom Pilipenko, Miljenkom Štambukom, Miljenkom Vikićem, Janezom Pipanom, Ivicom Kunčevićem. Od 1986. do 1992. je bila član Pozorišta na Terazijama, gde ostvaruje solističke uloge u predstavama repertoara. Suosnivač je trupe SIGNUM (1986), koja pod umetničkim vođstvom koreografa Dejana Pajovića ostvaruje predstave koje učestvuju na festivalima u Jugoslaviji i inostranstvu. Sa grupom autora osniva 1994. godine Ister teatar, čiji je i umetnički rukovodilac. Ister teatar sa svojim projektima učestvuje na svim značajnim festivalima savremenog teatra u Srbiji i Crnoj Gori, kao i na festivalima u Velikoj Britaniji, Nemačkoj, Italiji, Rumuniji, Bugarskoj, Egiptu. Sa Isterom ostvaruje nagrade: Strukovnu nagradu „Dimitrije Parlić“ 2008. godine za najbolju plesnu predstavu te godine, nagrade INFANT festivala, Festivala malih pozorišnih formi, Sterijinog pozorja...

Samostalni koreografski rad ostvaruje i u mnogim dramskim predstavama beogradskih pozorišta, a takođe i pozorištima u Somboru, Nišu, Užicu, Vranju i Vršcu, za koje dobija i nagrade. Ostvaruje saradnju u domenu savremene igre i savremenog pozorišta sa našim i inostranim značajnim koreografima savremenog plesnog izraza – Isidorom Stanišić, Dalijom Aćin, Dušanom Murićem, Draganom Bulut, Bojanom Mladenović, Damirom Todorovićem, Odil Dibok, Sašom Božićem... Od 2013. do 2017. je bila predsednik Udruženja baletskih umetnika Srbije i direktor Festivala koreografskih minijatura u Beogradu.